

คดีทาส์หลังงามที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมจีน ไทย และ ยุโรป ด้วยตัวตึกสองชั้นครึ่ง มีหน้าต่างบุกระจกหกช่องบ้าง แปดช่องบ้าง ตามขนาดห้องและความเหมาะสมของห้องนั้นๆ และมีห้องริมอาคารทรงแปดเหลี่ยมหลังคาโดมแบบยุโรป มีลวดลายฉลุของช่องลมแบบจีน มีการจัดสวนไม้ดอกไม้ประดับแบบไทย อาคารก่ออิฐถือปูนแข็งแรง บนพื้นที่ทำไร่ริมหาดพัทยาเงียบสงบมานาน เพราะผู้เป็นประมุขของตระกูลดิเรกนุสรณ์โยกย้ายไปอาศัยที่คดีทาส์อีกหลังย่านรังสิตตั้งแต่แต่งงาน

ผู้ขึ้นเป็นใหญ่แทนบิดาตั้งแต่จบปริญญาโทได้เพียงปีเดียวอย่าง วรสวัสดิ์ ดิเรกนุสรณ์ ตั้งแต่บิดาเริ่มเจ็บป่วยจากอาการทางใจที่ส่งผลต่อสุขภาพร่างกาย และหลังเจ้าสัววัฒนาเสียชีวิตลง หนุ่มใหญ่ไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งใดใน คฤหาสน์ฉายฉาน ที่ตั้งริมทะเลกินอาณาบริเวณหลายไร่และมีหาดทรายส่วนตัว เขาจะกลับมาพักที่พัทยาย่างในช่วงมิงงานประจำปีและประชุมใหญ่ของโรงแรม แม้อาศัยในคดีทาส์แห่งนี้จะสวยงามเพียงใด แต่เขาก็ทำใจไม่ได้กับเรื่องราวในอดีต

คดีทาส์ฉายฉานแสนงามที่มีเรื่องราวแสนเศร้าของความรักอันโดดเดี่ยวมานานหลายสิบปี มีโอกาสได้ต้อนรับผู้คนและสมาชิกครอบครัวเพียงบางปี บางครั้งที่เจ้าสัวคนใหม่จัดงานเลี้ยงหรือต้อนรับคู่ค่านักธุรกิจให้มาพักยังบ้าน ที่จะเป็นการแสดงความเชื่อใจได้ดีกว่าให้พักที่โรงแรมในตัวเมืองพัทยา และในเวลาปกติแม้มีคณงานเฝ้าดูแลรักษา หากไม่มีผู้ใดจะย่ำก้าวสู่ตัวคดีทาส์นอกเวลาทำความสะอาดนัก เพราะทุกคนเกรงกลัวเรื่องเล่าขานที่คนรุ่นเก่าชอบบอกต่อกันว่า





เจ้าสัววัฒนายังคงวนเวียนอยู่ที่นี้ เพื่อรอคอยภรรยาคนแรกและคนรักสาวกลับมาหา

วันเวลาที่ล่วงผ่านนับสิบๆ ปีไม่สามารถลบเลือนความหตุและหวาดกลัวของคณางานภายในอาณาเขตฤทธาสน์หลังนี้ได้ ยิ่งคนเก่าแก่ที่ยังภักดีปฏิบัติหน้าที่ตามเดิมจะชราลง หากวสวัตดีก็ยิ่งให้การดูแลทั้งยังเลี้ยงดูครอบครัวของพวกเขาเช่นเจ้านายผู้มั่งมีจะกระทำมิได้ อย่างดีเยี่ยม เจ้าสัวคนปัจจุบันของดิเรกนุสรณ์จึงได้รับความเคารพรักไม่ต่างจากยุคของบิดา แต่เขาอาจได้รับความเชื่อใจมากกว่านัก ด้วยเขาซื่อสัตย์ต่อความรักกับภรรยาสาวลูกครึ่งนามว่าวิวิธราเหลือเกิน

วิวิธราคงมาราวนางฟ้ายามเคียงข้างสามีที่กลายเป็นเทพบุตร อารักขาหญิงสาว เธอทำหน้าที่ภรรยา มารดา และนายหญิงได้อย่างดี แม้สุขภาพร่างกายจะไม่ได้แข็งแรงนัก จากเคยประสบปัญหาการแท้งบุตรไป แต่ก็สู้ดีมีบุตรชายมอบให้สามีและตระกูลถึงสองคน เธอจึงได้รับความรักและการทะนุถนอมจากสามีอย่างดีเยี่ยม ทำให้เป็นที่กล่าวขวัญในวงสังคมว่าเป็นคุณนายตระกูลดังที่น่ายกย่อง

หญิงสาวออกงานสังคมอยู่เป็นระยะตามวาระที่เธอคิดว่าสมควรไปร่วมงาน ทุกงานเธอแทบไม่ได้ออกงานคนเดียว ด้วยสามีแสนน่ารักจะติดตามไปด้วยอย่างห่วงใยในความปลอดภัยและสุขภาพของเธอ ในยามที่วสวัตดีถูกเชื้อเชิญออกงาน เธอเองจึงยินดีจะเคียงคู่ไปกับเขาเสมอ แม้บางงานเธออาจไม่รู้สึกลึกลับกับการพูดคุยตามประสาบุรุษที่สนใจกีฬา รถแข่ง หรืออาวุธหนักแล้ว หากเพราะเธอคือภรรยาของเขา และเขาก็รักเธออย่างไม่ต้องสรรหาคำอธิบาย เธอจึงไม่คิดว่าลำบากที่ต้องไปงานร่วมกัน เพราะเขายังยินยอมจะไปออกงานทางสายของเธอได้เลย

ครอบครัวเล็กๆ ของเธอที่มีพ่อ แม่ ลูกชายสองคนวัยไล่เลี่ยกันนั้น แม้เป็นครอบครัวขนาดเล็ก แต่เพราะนามสกุลของเธอเองกับ





นามสกุลของสามีสะสมบารมีกันมาเนิ่นนาน วิชาจึงเหมือนเจ้าหญิงน้อยๆ มาตั้งแต่เกิด จนแต่งงานกับบ่าวสวัสดิ์เธอก็อยู่ในฐานะคุณนางพญาเคียงข้างประมุขของตระกูลอย่างเขา ธุรกิจของทั้งสองฝั่งจึงได้การเกื้อหนุนกันในวงธุรกิจทำให้แข็งแกร่งและมีอำนาจต่อรองสูงกว่าใคร จนถึงรุ่นลูกๆ ของเธอกับเขา...



สายลมทะเลโชยพัดนำกลิ่นอายน้ำเค็มเข้ามาสู่ห้องนอนทางทิศเหนือ ว่างสูงใหญ่ผิวขาวจัดเดินช้าๆ ออกไปยังระเบียงกว้าง เขาสวมเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียวรอดท่อนขายาวที่แข็งแกร่ง แขนบึกบึนกอดอกเปลือยเปล่าที่แน่นด้วยกล้ามเนื้อกำยำ อดทนห้องที่มีลอนกล้ามเนื้อซิกซ์แพ็คสวยงาม ดวงตาสีน้ำตาลเข้มยาวรีตามเชื้อสายจีน-ไทย และคงมียุโรปผสมหรือสูงกว่าปกติยามทอดมองห้องทะเลกว้างใหญ่ที่มีแสงแดดยามเช้าส่องลอดกระหนาบจากเส้นขอบฟ้า จนเขาอยากมองให้ออกว่าดวงไฟสีส้มตรงนั้นจะเคลื่อนขึ้นมาแล้วยิ่งใหญ่เพียงใด

เสียงร้องเพลงที่ตั้งแว่วขึ้นมาถึงระเบียงห้องนอนตามสายลมพัดทำให้ชายหนุ่มขยับก้าวเท้าออกไปยืนเกาะขอบระเบียง จึงแลเห็นขบวนบอดี้การ์ดเกือบสิบชีวิตวิ่งเป็นแถวลงบันไดไปยังหาดทรายยามเช้าเพื่อออกกำลังกายในช่วงเวลาว่างของวันหยุดที่ได้รับ เขาตัดสินใจหันหลังกลับเข้าห้องนอนเพื่อทำธุระส่วนตัวและอาบน้ำลงไปด้านล้าง ฤทธาสันหลังงามริมทะเลแห่งนี้



ชายหนุ่มในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีเทาสวมทับกับกางเกงยีนส์สีเข้มก้าวลงจากบันไดโถงด้านหน้า เลี้ยวสู่ทิศทางไปยังทิศตะวันออกเข้าสู่ห้องอาหารเปิดเหลี่ยมที่จัดไว้สำหรับครอบครัวไม่ต้อนรับแขก เนื่องด้วยโต๊ะอาหารรองรับเก้าอี้ที่นั่งได้เพียงแปดตัวเท่านั้น จะจัดให้ชิดกันหน่อยก็ไม่เกินสิบสองตัว ซึ่งทุกครั้งที่เขามาพักอาศัยยังคงฤทธาสันฉายฉาน





เขามักใช้ห้องอาหารแปดเหลี่ยมเป็นประจำ

แม่บ้านวัยกลางคนผิวคล้ำตามฉบับคนพื้นถิ่นที่ริมทะเลหน้า
สาวใช้สองคนมาเสิร์ฟอาหารเข้าแบบอเมริกันและจัดการรินกาแฟดำ
หอมกรุ่นให้ชายหนุ่มเงียบๆ และถอยไปยืนสงบที่มุมห้อง ก่อนคนที่นั่ง
หัวโต๊ะจะเหลียวไปหน้าไปเหลือบมองชายหนุ่มในเชิ้ตแขนยาวและ
กางเกงสีดำที่ก้าวเข้ามายืนประสานมือไว้หลังกัมศิระะให้

ผู้มาใหม่รูปร่างกำยำไม่แพ้บุรุษผู้เป็นเจ้านายที่นั่งนิ่งราวรูปปั้น
ขยับกายเส่นเชื่องช้าหากแผ่รังสีน่าเกรงขามอย่างชัดเจน ยิ่งดวงตา
สีน้ำตาลเข้มที่สามารถถ่อกลงได้ยามโมโหเขาก็แทบไม่อยากจะหาเรื่องหรือ
นำเรื่องใดมาเล่าให้คนเป็นเจ้านายฟังนัก เขาจะจัดการเองให้เรียบร้อย
เสียก่อน

“เจนิสอยู่ไหน กรณ์” น้ำเสียงห้าวที่แผ่ไปด้วยอำนาจ แม้ไม่ต้อง
ตะเบ็งออกมาดังขึ้นเรียบราบ ก่อนจะยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบไปอีกใหญ่

“คุณหนูอาบน้ำให้เจ้าเดวิลกับพลอยอยู่หลังบ้านครับ เชอบอกว่า
วันนี้แดดดี” เสียงรายงานของชายหนุ่มเรียบร้อย หากก็ต้องสูดหายใจ
ลึกเมื่อคนถามหันขวับมามอง

“เขากินมือเช้าหรือยัง ป้าใจ” คำถามนี้ที่เหลือบสายตาไปหาแม่บ้าน
สาวใหญ่

สายใจเม้มปากและสูดหายใจลึกพอกับชายหนุ่มอีกคนที่รายงาน
ไปก่อนหน้าถึงคนที่ถูกเอ่ยถาม ลูกสาวที่ยืนข้างกันก็ได้แต่กำมือที่
ประสานกันไว้ด้านหน้าแน่นด้วยความหวั่นใจ

“ยะ...ยังค่ะ เสียใหญ่” คำตอบของสายใจทำให้ร่างสูงลูกพรวด
จากเก้าอี้ จนทั้งสามสะดุ้งเฮือก และไม่ต้องบอกกล่าวทุกคนก็ได้แต่
ก้าวเท้าติดตามคนใจร้อนไปหลังบ้านทันที



สุขันพินธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้แท้ตัวโตขนสีชาวดำวิ่งสะบัดตัวไปมาเพื่อ





ไล่หยาดน้ำตามชน ความที่ตัวใหญ่และชนหนาของมันทำให้หยดน้ำกระจายถูกหญิงสาวร่างเล็กบอบบางผิวขาวใสอมชมพู ที่เพิ่งลุกขึ้นจากบริเวณกะละมังทรงรีขนาดใหญ่ จนเธอส่งเสียงกรีดร้องตกใจก่อนจะหัวเราะรำเริงเมื่อเจ้าตัวโตวิ่งมาหาและพยายามกระโดดกอด ด้วยแรงที่โถมใส่ทำให้เธอเซถลาไปเบื้องหลัง คนกำลังจะล้มลงกับพื้นร้องตกใจอีกครั้ง จนเกิดเสียงอุทานจากหญิงสาวอีกคนที่รูปร่างสูง ท่าทางปราดเปรียวผิวสีแทนที่รีบก้าวมาหมายจะจุดดิ่งคนกำลังจะล้มไว้

“อ๊ะ!”

ร่างบางที่ถูกระโดดใส่จนหายหลังถูกอ้อมแขนแกร่งโอบประคองไว้ได้ทันจนเธออุทานออกมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองคนตัวสูงใหญ่ที่รับเธอไว้ หากเจ้าหมาวัยซนก็ยังโถมแรงมาหาเพราะคิดว่าเจ้านายกำลังเล่นด้วย จนชายหนุ่มก็เสียหลักล้มลงกับพื้นสนามโดยมีคนตัวเล็กติดตามมาบนร่างด้วย

“ว้าย!”

เสียงร้องดังรอบด้านจากสาว ๆ ที่เหลือ หากคนที่ล้มไปกับพื้นและมีร่างบางติดตามมาได้แต่นิวหน้าด้วยความจุกและปวดแปลบที่หน้าท้องและบั้นเอว หากก็ทำอะไรไม่ได้ไปกว่าเหม้มปากและขมวดคิ้ว นิวหน้าเงียบงัน ระหว่างหญิงสาวก็รีบขยับกายออกจากตัวเขาไปนั่งกับพื้น และต้องกอดรัดบังคับเจ้าหมาตัวใหญ่ให้หนึ่งๆ แต่ก็ไม่เห็นจะดูมันสักนิด

“หยุดสักที เดวิล!” เสียงหัวตวาดลั่นอย่างนึกหงุดหงิด ทำให้ทั้งหมาและคนสะดุ้งและนิ่งงันตามกันไป ยิ่งความเจ็บปวดที่ระบมขึ้นจากแรงกระแทกยิ่งทำให้เขารู้สึกหงุดหงิดหนักกับความไม่รู้จักอยู่ รู้จักสำรวมของหมาหน้าตาเจ้าเล่ห์ที่นิสัยไร้สติลึนดี “ฉันจะทำโทษจับแกขังกรงหกชั่วโมง”

“ไม่ะคะ” เสียงใสร้องสวนขึ้นพร้อมขยับกายไปกอดร่างนุ่มด้วย





ชนหนาของมันไว้แน่น ซบหน้ากับบริเวณลำคอของมัน และส่งสายตา
อ้อนวอนให้เขาที่นั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดจนน่ากลัว ซึ่งเจ้าเดวิลเองก็คราง
หึ่งๆ ในลำคอและขยับกายไปอยู่เบื้องหลังเธออย่างหาที่กำบัง

“หึ! มันเป็นหมาพี ไม่ใช่หมาเธอ เจนิส” เขากดเสียงต่ำ หรีดตา
มองทั้งคนทั้งหมาที่ดูรักกันดีเหลือเกินหนึ่งดู

เธอถ่ายหน้าไปมาจนเส้นผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มที่ถูกรวบไว้ด้วย
ยางมัดผมหลุดลงมาคลอเคลียดวงแก้มนวลที่แดงก่ำจากอากาศและ
ความตกใจที่เขาจะทำโทษหมาน่ารักตัวนี้

“หนูขอโทษแทนเดวิลก็ได้ พี่อาร์ตอย่าขังมันนะ มันกำลังโต
เดี๋ยวมันเป็นหมามีปัญหาหะคะ” เธอบอกเสียงอ่อย กอดรัดร่างเจ้าขนฟู
ไว้แน่น สบประสานดวงตากับเขาอย่างอ้อนวอน จนเห็นเขาหัวเราะใน
ลำคอและยกมูมปากขึ้นด้านหนึ่ง

“จั้นเธอก็เข้าไปในกรงมันแทนมัน เจนิส” เขาเอ่ยออกมาอย่าง
ราบเรียบ ค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นระหว่างที่เห็นเธอตกใจหนึ่งงันไป จึงหันไป
มองกรณีที่มีท่าทางตกใจไม่ต่างกับสาวๆ ที่ได้ยิน “พยายเด็กนี้ไปขัง
ในกรง”

“เสี่ยใหญ่ครับ...คือคุณหนูไม่ใช่สัตว์เลี้ยง” กรณีละล่าละลัก
เสียงสั้น มองเจ้านายหนุ่มสลับกับหญิงสาวร่างเล็กบอบบางผิวใสราวหิมะ
ที่นั่งตัวสั้น น้ำตาลคลอดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอมทองอ่อนหวาน อ้อมแขน
เรียวเสลากอดหมาตัวโตไว้แน่น

“มึงไม่ได้ยินที่คุณหนูมึงบอกรึไง” คนเป็นเจ้านายเอ่ยเยือกเย็น
หยัดกายยืนเต็มความสูงร้อยเก้าสิบเซนติเมตรหลังปิดฝุ่นผงตามตัว
ออกไปแล้ว โดยหันหลังให้กับหญิงสาวและหมาของตน

“ถ้าคุณรู้ว่ามึงไม่พาเจนิสไปขังกรงเดวิล กูจะตัดนิ้วหัวแม่มือมึง
ให้จระเข้กินแก้เหงาปาก” เขาขู่ลูกน้องคนสนิท ซึ่งทุกคนทราบกันดีว่า
เขาทำได้จริง เพราะเขาเคยทำกับคนทรยศมาแล้ว ก่อนเดินกลับเข้าสู่





ด้านในทันที

“ไม่ร้องนะคะคุณหนู ไม่ร้องนะ” เสียงของพลอยดาราตั้งขึ้นมาให้เขาได้ยิน หากเขาก็เดินมุ่งหน้ากลับห้องอาหารอย่างไม่ใส่ใจ

ผยองดีนัก...

“เสียเจ็บมากหรือเปล่านั้น บ้าใจจะเอาเอาไว้” สายใจเดินตามมาเพียงคนเดียว ทำให้คนที่นั่งจิบกาแฟอยู่บนเก้าอี้หัวโต๊ะเหลือบสายตา มองนิดเดียว

“ขอบใจ” เขาตอบไปเท่านั้นก็นั่งอ่านหนังสือพิมพ์และจิบกาแฟต่อจนหมดถ้วยดี แล้วจึงหันมาลงมือรับประทานอาหารเช้าเบาๆ

สายใจได้แต่เดินถอนหายใจเบาๆ ออกไปจัดยาทานวดอาการบวมช้ำและยาแก้ปวดให้เจ้านายหนุ่ม ใจก็พะวงห่วงใยคุณหนูแสนดีที่เข้าไปนั่งในกรงหมากับเจ้าเดวิล ที่พอเห็นว่านายสาวเข้าไปนั่งกอดเขาที่มุมกรงของตัวเองก็เดินตามไปนั่งด้วย แม้กรงเดวิลจะใหญ่โตไม่คับแคบ หากก็คือกรงของสัตว์เลี้ยง มันไม่ใช่ที่ที่หญิงสาวแสนสวยและมีฐานะทางสังคมทัดเทียมกับชายหนุ่มสมควรได้รับโทษแบบนั้นเลย แต่จะให้เธอแย้งอะไรได้ ขนาดการณ์ที่สนิทชิดใกล้เป็นเมื่อเขาจะยังจะถูกตัดนิ้ว...



วชิรินทร์นั่งเซ็นเอกสารและทำงานอยู่ภายในห้องสี่ครามซึ่งตั้งอยู่ด้านในทางทิศตะวันออกชั้นล่างของคฤหาสน์ผายฉาน หน้าต่างบุกระจกแปดช่องนำแสงสว่างผ่านเข้ามาให้เขาได้อย่างพอดี ผ้า màn ขาวบางถูกคลื่นดบังแสงแดดขึ้นเดียว ขณะผ้า màn สีน้ำเงินเข้มลวดลายก้านไม้ถูกรวบไว้ที่ขอบหน้าต่างทั้งสองด้าน ด้วยเขาต้องการแสงสว่างตามธรรมชาติ

หน้าจอกอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะเปิดหน้าของกล่องวงจรปิด และขยายภาพบริเวณกรงสุนัขด้านหลังคฤหาสน์เป็นหน้าหลัก เขามองดูคนตัวเล็กที่ขอบผองใส่ขานั่งลูบไล้ขนของหมาตัวโตไปมา มีพลอยดารา





กับจิตตรีค้อยอยู่ไม่ห่างกรง ช่วงแรกที่เข้าไปเธอพาชนให้เจ้าเดวิล
อยู่นานเกือบชั่วโมง ด้วยชนของไซบีเรียนฮัสกีหนาและมีสามชั้น เมื่อ
เรียบบร้อยเธอก็นั่งเล่นกับมันเงิบๆ เขาเหลือบมองดูอยู่ตลอดในการ
ทำงาน และได้แต่นิวหน้าที่เห็นเธอปฏิเสธอาหารเข้าที่จิตตรีจัดไปให้

กรงด้านนอกของเดวิลแม่จะใหญ่โตโปร่งสบาย หากก็ไม่สูงจน
คนจะยืนขึ้นได้ กรงหลังนั้นมีแสงแดดส่องถึง เพราะเป็นกรงข้างเฉาะ
เวลามีแขกเท่านั้น ซึ่งมีประตูเปิดเข้าสู่ตัวบ้านหมาหลังน้อยที่มีเครื่อง
ปรับอากาศเครื่องเล็กไว้ให้ยามอากาศร้อนจัด เขาไม่ได้ใจร้ายกับมัน
อย่างที่เธอชอบต่อว่า หากเขาพยายามจะสอนให้มันมีวินัยและรู้จักว่ามัน
คือหมา ไม่ใช่เด็กตัวเล็กๆ ที่มีคนโอ้

เมื่อใหญ่เข็นเอกสารไปเรื่อยๆ พลังเหลือบสายตามองหญิงสาว
ในกรงหมาไปด้วย ระยะเวลาผ่านไปเกือบสามชั่วโมงงานของเขาก็ยังไม่
หมดลง เข้มล่าสุดตรงหน้าที่เขาอ่านด้วยความรอบคอบ ทำให้ดวงตา
ยาวรีไม่ได้แลไปหาภาพของกลิ้งวงจรปิด จนเมื่อเสียงเคาะประตู
ดังอย่างไร้มารยาตตั้งขึ้นหลายครั้ง

“เข้ามา!” เสียงหัวตะโกนออกไปอย่างหัวเสีย เงยหน้ามองประตู
ที่เปิดพรวดออกและเป็นกรงกับพลอยดาราที่วังหน้าตาตื่นเข้ามา เขา
จึงหันไปมองที่จอคอมพิวเตอร์ก่อนทั้งสองจะรายงาน

ร่างบางนอนสลบกับพื้นกระเบื้องในกรงหมา มีเจ้าเดวิลเดิน
กระวนกระวายรอบกายแสนบางนั้น ภาพที่เห็นทำให้เขาหัวใจกระตุก
ภูมิล้นกายสูงใหญ่จากเก้าอี้และเดินผ่านหน้าบอร์ดทั้งสองไปก่อนจะ
ได้ฟังคำรายงานทันที

“คุณหนูไม่ยอมกินอะไรเลยคะเสียใหญ่”

“หยิ่งดึนั๊ก! สม!” เขาสบถอย่างหัวเสีย หากในใจก็อดหวังเธอ
ไม่ได้สักนิด ไม่เช่นนั้นจะเร่งก้าวมาหลังคฤหาสน์ทำไม

“เจนิส...เจนิส...” เสียงหัวเอ่ยเรียกคนเป็นลมนอนหนึ่งในกรงหมา





เขาคลานเช่าและพยายามก้มกายให้ต่ำเพราะส่วนสูงที่เกือบเข้าประตู
ด้านหน้าทรงไม่ได้

เสียงถอนหายใจของทุกคนทำให้เขานึกรำคาญใจ หากตนเอง
ก็ถอนหายใจออกมาเช่นกันระหว่างค่อยๆ โอบอุ้มร่างบอบบางของ
คนดี้อันน่ารักมากกว่าใครไว้ในอ้อมแขน ค่อยๆ คลานถอยหลัง
ไปยังประตูทรง แต่เจ้าตัวดีก็เดินวนเวียนไม่ห่างจนเขาหั่นไส้

“หลบสิวะ ไอ้เดวิล!” ตะคอกหมาจนมันทำเสียงหงิงๆ และรีบวิ่ง
ไปหาภรณ์ที่เรียกทันที เขาก็ค่อยๆ โอบประคองคนตัวเล็กบางออกมา
ให้พ้นทรงได้

ชายหนุ่มนิ่วหน้าหรือตามองดวงหน้าเนียนของหญิงสาวลูกครึ่งที่
ผิวแสนบอบบางแดงก่ำด้วยฤทธิ์ของไอแดด และริมฝีปากที่ซีดจนเขียว
ด้วยไม่ยอมรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ แล้วก็ได้แต่หงุดหงิดใจระหว่าง
อุ้มเธอขึ้นสู่บันไดชั้นบนตรงไปยังห้องนอนทันที

“ไปเอาอาหารขึ้นมา” เขาหันไปออกคำสั่งกับลูกน้องที่ติดตามมา
ทั้งสาม ก่อนก้มลงไปจ้องเจ้าหมาที่วิสาสะวิ่งมานั่งที่ปลายเตียงดูๆ หาก
ก็ไม่ว่ากล่าวอะไร เขาใช้เท้าผลักปิดบานประตูทันที



6เมื่อเจนนิสากูวางบนเตียงอย่างแผ่วเบา เขาก็ผละไปหาผ้าและ
โถใส่น้ำเย็นออกมาจากห้องน้ำ เห็นเดวิลนั่งเฝ้าเจ้านายสาวซิดชอบเตียง
จนเขาก็นึกหั่นไส้ ชายหนุ่มก้าวขึ้นไปนั่งบนเตียงและเริ่มลงมือปลด
เสื้อยึดกับกางเกงขาสั้นที่เธอสวมออกจากกาย ลงมือชุบน้ำขนหนูกับ
น้ำเย็นเช็ดผิวขาวที่แดงเป็นจ้ำๆ จากอากาศร้อนจนทั่ว ก่อนเข้าไปหยิบ
ชุดนอนผ้าฝ้ายของเธอมาสวมให้เรียบร้อย พร้อมจัดทำทางให้นอน
หนุนหมอนอย่างดี

วัชรินทร์ไม่เคยเข้าใจบิดาที่ชอบหยอกเย้ามารดาว่าท่านมีภรรยา
ตัวน้อยเป็นเด็กสาวแสนงอนเสมอไม่เคยเปลี่ยนแปลง แม้เวลาจะผ่านมา





เนิ่นนานแค่ไหน จนวันนี้ที่เขาพยายามทุกวิถีทางให้ได้ตัวหญิงสาว
ลูกครึ่งคนนี่มาเคียงกาย

ตลอดระยะเวลาสามเดือนที่ผ่านมาวันนี้ไม่มีสักวันที่เขาไม่รู้สึกลึก
เช่นคำบิดาเลย เธอน่ารัก บอบบาง น่าทะนุถนอมราวตุ๊กตากระเบื้อง
จากฝรั่งเศสที่หายาก หากเธอก็แสนรุ่ม ด้ือเงียบ และน่าหนักใจที่สุด
คือเธอชอบเก็บกดความรู้สึกตนเอง จนบางครั้งเขาก็ไม่อาจมองออกว่า
เธอคิดสิ่งใดอยู่ ถึงจะรับรู้ได้อย่างดีว่าเธออาจมองว่าเขาใจร้ายและ
โหดเหี้ยม หากในส่วนลึกของใจเขานั้น เขาต้องการแค่เธอมาอยู่
เคียงกายจนแก่เฒ่า และถ้าเขาไม่ใช่วิธัสกปรกก็คงไม่มีวันได้เธอมา
ครอบครองแบบนี้...





“อ้อ...” เสียงครางในลำคอของหญิงสาว พร้อมอาการค่อยๆ ขยับกายไปมา และตามด้วยเปลือกตาที่ขยุกขยิกเปิดขึ้นช้าๆ จนพบกับ เพดานซึ่งมีโคมระย้าอยู่ด้านบนนั้นก็ทำให้เธอหลับตาและค่อยๆ ลืมขึ้นอีกครั้ง หลังประมวลผลเรียบร้อยแล้วว่าตนเองนอนอยู่ที่ใด

“ลูกมากินข้าวได้แล้ว” เสียงหัวดั่งขึ้นที่โซฟาไม่เดี๋ยวนุ่ม กามะหีสีกรมท่าตัวใหญ่ ตรงหน้าต่างบุกระจกบริเวณข้างหัวเตียง บนโต๊ะกลมเข้าสู่ชุดกับโซฟามีถาดอาหารซึ่งรองชามมะกะโรนีซูปไก่ใบโต จานผลไม้สามชนิด แก้วน้ำมะเขือเทศ และนมสดอยู่

“หนูขอวันพักก่อน” เธอบอกเสียงอ่อยโดยไม่กล้าสบตากับเขา ค่อยเคลื่อนกายลงจากเตียงแล้วก็เกือบเซ แต่ก็มีเดวิลเข้ามาจนเธอ วางมือกับหัวของมันไว้ได้ ก่อนก้าวไปยังห้องน้ำและออกมาหลังทำธุระ เสร็จแล้ว

เจนนีสามองคนตัวโตที่นั่งไขว่ห้าง เอนหลังพิงพนักโซฟา วางพาด ท่อนแขนกับพนักเก้าอี้แขนในท่าทางแสนสบายอารมณ์ก็ได้แต่เม้มปาก แน่น ดวงตาของเขาน่ากลัวเสมอสำหรับเธอ และคงกับทุกคนที่ปักครอง ด้วยเช่นกัน พอเธอเดินไปทำจะยกถาดอาหารขึ้นหมายจะไปนั่งที่โซฟา ด้านนอกบริเวณนั่งเล่นก็ถูกมือใหญ่จับไว้

“นั่งตรงนี้” เขาออกคำสั่งเรียบราบ แกะมือเรียวยาวให้วางถาดอาหาร ลงตามเดิม ก่อนสั่งเอวคอดให้ขยับมาหาและยกให้เธอมานั่งบนตัก หันหน้าไปทิศทางเดียวกัน หลังเขาตัวต่อนชายาวแข็งแกร่งลง

เธอได้แต่นั่งนิ่งบนหน้าตักแกร่ง อ้อมแขนแข็งแรงของเขา โอบกระชับรัดรอบเอวเธอไว้เสียแน่นหนาหากไม่รู้สึกรู้สิด แต่เธอกลับ





รู้สึกขัดเงินประหลาด มือใหญ่อีกข้างเอื้อมมือไปจับข้อคนชามมะกะโรนี่ ซุปไก่ให้หัวและหมายจะตักขึ้นมาป้อน

“หนูกินไม่ถนัดค่ะ พี่อาร์ตปล่อยเถอะนะ” อ้วนนวนบอกเสียงอ่อน หันไปสบตาของคนตัวใหญ่แล้วก็ต้องหันกลับมาก้มหน้างุดด้วยความ หัวใจ

“เรื่องมาก” สบถออกมาอย่างหงุดหงิด พลังตัวดีข้อมือทั้งซ็อน กระเบื้องลงในชามอาหารเสียงดัง พร้อมจับเอวเธอยกขึ้นออกจากตัก ก่อนจะลุกพรวดจากโซฟาและก้าวออกห่าง แต่ก็ไม่วายหันมามองด้วย สีหน้าดูตัน เอ่ยสรรพนามยามหงุดหงิด

“ถ้าฉันกลับมาแล้วอาหารยังเหลือเกินครึ่ง เธอโดนตีแน่เจนิส”

คนถูกคาดโทษเขม้ปากก้มหน้าไม่กล้าเงยสบตา ระหว่างขยับกาย ไปทรุดนั่งบนโซฟาตัวเมื่อครู่ทันที และรีบเอื้อมมือเรียวกที่สั้นเล็กน้อยจาก อากาศทิวและกลัวผสมกันไปจับข้อตักอาหารเข้าปากตนเองโดยไม่เอ่ย สิ่งใดเรื่อยๆ

เธอรับรู้ว่าเขาเ็นมองอยู่ หากเพียงครู่หูกก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเขา เดินออกห่างไป จนปิดประตูห้องลงแล้วเธอถึงถอนหายใจได้โล่งอก ก่อน หันไปยิ้มให้หมาน้อยตัวโตที่เดินกระดิกหางเข้ามาหาและหมอบลงขังๆ เท้าเธออย่างคุ้มครอง จนได้แต่ยิ้มในหน้าและรับประทานอาหารต่อไป ด้วยความหิวโหย



๖เจนิสเปลี่ยนมาสวมชุดเดรสแขนสั้น กระโปรงตัวยาวสีชมพู อ่อน เดินถือถาดอาหารที่จานชามว่างเปล่าลงมาชั้นล่างด้วยตนเอง เพราะ เวลาผ่านไปนานหลายนาที เธอจึงคิดได้ว่าเขามีงานต้องสะสางมากมาย ี่งานของเขาเองและงานที่เธอควรจะช่วยจัดการให้ได้ แต่ก็ต้องมอบให้เขา คอยเคลียร์ให้ เมื่อผ่านหน้าอดีตการ์ดที่ยืนเวรอยู่บริเวณโถงก็ถูก ชายหนุ่มคนหนึ่งปราดมารับไปทันที จนเธอได้แต่กล่าวขอบคุณและ





เดินเลี้ยวออกไปยังประตูเหล็กข้างคฤหาสน์พร้อมเดวิลที่เดินกระดิกหางไม่ยอมห่างกายเจ้านายสาวเลย

ดวงตากลมโตสีสวยมองทอดไปยังท้องทะเลกว้างใหญ่ ก้าวเท้าเล็กที่สวมรองเท้าแตะเชื่องช้าเดินไปยังชุดม้าหินใต้ร่มเงาต้นไม้ใหญ่ที่สันทามหญ้า สายตาแสนเศร้าเหม่อไปยังภาพทะเลสีคราม ท้องฟ้าสว่างไว้รักร้ออันเมฆเบาสยาย นกนางนวลบินวนไปมาไกลๆ จนใจดวงน้อยอ่อนคลายได้บ้าง

เธอมาอยู่ที่นี้ได้สามเดือนแล้ว สามเดือนที่ต้องอยู่เคียงข้างพญาเหยี่ยวแสนร้ายกาจ ผู้เคยเป็นพี่ชายที่น่รักของเธอตอนวัยเยาว์ หากเมื่อสี่เดือนก่อนที่เขากลับมาจากอังกฤษความใจดีของเขาก็หายไป เหลือไว้แต่ความดุเดือดและใจร้ายอย่างไม่รู้สาเหตุ เช่นกับข้อบังคับที่เธอฝืนใจรับมันไว้ ข้อบังคับที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี่...

“พ่อเธอป่วยแล้วเกี่ยวอะไรกับพี่ล่ะ”

เสียงหัวเราะออกมาไปหลังฟังหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานเล่าเรื่องราวของบิดาที่ความดันขึ้นจนเส้นเลือดในสมองแตก และตอนนี้ก็นอนเป็นอัมพฤกษ์ครึ่งซีกของร่างกายจบลง คือข้างหนึ่งของเขาเลิกขึ้นเป็นเชิงสงสัยใคร่รู้คำตอบ ดวงตาหริ่งมองคนตัวเล็กแสนบอบบางที่ชะงักหนึ่งไปหันตาแล้วได้แต่ลอบยิ้มมุมปากและชักสีหน้ากลับมาเป็นปกติ

“หนู... หนูบริหารงานโรงแรมกับรีสอร์ตไม่ได้หรอกค่ะ หนูกับเจสันตกลงกันว่าน่าจะรอให้น้องจบปริญญาโทแล้วเข้าบริหารงานเต็มตัว แต่ตอนนี้ก็ยังไม่ได้จบปริญญาตรีเลย แล้วก็ยังฝึกงานด้วย พี่อาร์ตช่วยหนูไม่ได้จริงๆ หรือคะ”

“ที่... เธอก็จบปริญญาโทบริหารมานี่เจนิส” เขาว่าเสียงคล้ายเยาะหยันจนเห็นเธอเม้มปากก้มหน้าลงอีก

คนตัวเล็กได้แต่นั่งก้มหน้ามองมือเรียวกะเกะเกี่ยวไปมาบนटक





อย่างอึดอัดกับสายตาของพี่ชายที่เคยแสนดีกับเธอในวันวาน หากตอนนี้ เขากำลังเหมือนคนแปลกหน้าเข้าไปทุกที

“หนู... หนูไม่ได้เรียนบริหารจริงๆ หรอกค่ะ หนูเรียนจบศิลปะ แล้วองค์กรบริหารล่ะ” เธอบอกออกมาเสียงพ่วและสูดหายใจลึกกว่าเดิม

ชายหนุ่มหัวเราะออกมาเบาๆ คล้ายเขาขบขันนักหนา หากดวงตาสีน้ำตาลเข้มกลับเรียบเฉยทอดมองคนตรงหน้าหนึ่ง ก่อนขยับกายลุกจากเก้าอี้บนววมหนังสือดำหลังโต๊ะทำงานไปยืนนอกดอกพิงสะโพกกับขอบโต๊ะจ้องมองเธอที่ได้แต่นั่งเงิบก้มหน้าไม่ยอมสบตาเขาทั้งที่มาขอพบและขอร้องให้ช่วยเหลือด้วยตัวเองแบบนี้

ทำไมเขาจะไม่รู้ว่า เจนนิสามีความตื้อตึงลึกๆ อยู่ภายใน และเขารับรู้มาตลอดว่าเธอไปลงเรียนวิชาศิลปกรรมอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งลอนดอนตั้งแต่ปริญญาตรี แถมการเรียนและฝีมือก็ดีขึ้นได้เกียรตินิยมและมึงานสอนพิเศษในคณะให้เธอได้มีรายได้มาตลอดช่วงชีวิตนักศึกษาปริญญาโท หากเธอก็โกหกบิดาเรื่องการเรียนโดยมีน้องชายช่วยเหลือ

อิสระที่ไซนาร์ปกับจันทร์เจ้ามีให้กับลูกๆ ยามไปใช้ชีวิตนักศึกษาต่างแดนคงทำให้เธอสามารถเล่าเรียนในสิ่งชอบได้ ซึ่งทั้งสองท่านก็เหมือนบิดามารดาของเขาที่ไม่เคยบังคับว่าลูกๆ ต้องได้ผลการเรียนเท่าไร ไม่เคยตรวจสอบจับผิดลูก พวกท่านให้อิสระในการใช้ชีวิตเต็มที่ แต่ก็ต้องอยู่ในกรอบของข้อบังคับที่มีในครอบครัว โดยทั้งเขาและเธอคงมีข้อบังคับรวมถึงกฎเกณฑ์ทางตระกูลมาเกี่ยว แต่บุพการีก็ขอเพียงไม่ไห้ลูกๆ เกเรจนถูกฟ้องร้องเป็นพอ ทำให้ลูกๆ มีความเกรงใจและรายงานผลการเรียนให้ทราบเอง

“พ่อแม่เธอก็คงดีใจนะ ลูกสาวที่แสนดีโกหกมาตลอดหกปีที่เราเรียนอยู่ที่ลอนดอน” เขาบอกอย่างหยามหยัน และเห็นเธอก้มหน้าลงไปอีก ก่อนหน้าตาจะลั่นจากดวงตาคู่สวยจนหยดลงบนटक ภาพนั้นทำให้เขา





ได้แต่ลอบถอนหายใจและหันหลังแสวงงเดินไปมองวิวนอกหน้าต่างทันที
เงาสสะท้อนทำให้วัชรินทร์แลเห็นคนตัวเล็กรีบยกมือปาดน้ำตา
ออกไปและใช้หลังมือเช็ดปลายจมูกโด่งรั้นของตนแรงๆ เธอพยายาม
อย่างหนักที่จะหยุดร้องไห้ เขาได้แต่ทอดถอนใจกับสิ่งที่หญิงสาวได้รับ
มาตลอดชีวิต สิ่งที่เขาเรียกว่า หัวใจของบุตรคนโตตระกูลมาเฟีย...

เธอเหมือนคนหนูที่เพียบพร้อมทุกสิ่ง แต่กลับถูกตีกรอบให้อยู่
ในขอบเขตของบุตรคนโตผู้ต้องสืบทอดกิจการต่อจากบิดา โดยถูก
มองข้ามพรสวรรค์และความชื่นชอบที่เธอมีในงานศิลปะ เธอจะสดใส
และเป็นตัวเองก็ต่อเมื่อได้ไปอยู่กับคุณยายในช่วงที่บิดาเดินทางไป
ต่างประเทศและให้มารดาเธอติดตามไปด้วย เพราะคุณยายแสวงงเดือน
พยายามช่วยเหลือและให้เธอได้ทำงานศิลปะที่ชอบอยู่เสมอ

เขาจำได้ดีว่าวันหยุดสุดสัปดาห์หรือช่วงปิดภาคเรียนในวัยเด็ก
เจนนีสำราญและสดใสกว่านั้นนัก เธอเหมือนตุ๊กตากระเบื้องแสนสวยงาม
ไม่ต่างจากมันตริณี คู่แฝดของมรุเดช บุตรของคุณลุงกับคุณอาของเขา
ต่างเพียงว่าเจนนีส่าบอบบางและอ่อนโยนกว่าลูกพี่ลูกน้องเขานัก ภายนั้น
แก่นแก้วไม่ต่างจากเด็กผู้ชายสักนิด ซึ่งอาจเพราะมันตริณีโตมากับพี่น้อง
ผู้ชายมากกว่า

“พี่จะช่วยบริหารงานให้ก็ได้...” เขาเอ่ยและหันหน้ามาหาคนที่นั่ง
นั่งนั้นอยู่จุดเดิม จนเธอแหงนหน้าขึ้นมายิ้มกว้างทันตา ก่อนจะต้อง
หลบเลือนรอยยิ้มออกไป เพราะเขาเอ่ยเสียงหัวต่อ “แต่มีข้อตกลงที่
คงเป็นข้อบังคับสำหรับเธอที่ต้องทำ ถ้าอยากให้เราช่วยบริหารงานในเครือ
ให้กลับหลังพ่อแม่เธอ”

“อะ...อะไรหะคะ” หญิงสาวถามเสียงสั่นอย่างหัวงันใจ สบตากับ
ดวงตาพญาเหยี่ยวก็ได้แต่เม้มปากแน่นและก้มหน้าลงอย่างเกรงกลัว

วัชรินทร์ยกยิ้มก่อนจะเดินมาขยับกายนั่งไขว่ห้างบนโต๊ะทำงาน
เอื้อมมือไปเชยคางมนให้แหงนหน้ามาสบตากับเขา “มาเป็นผู้หญิงของพี่





จนกว่าเจสันจะกลับมาบริหารงานเองได้”

“พะ...พีอาร์ต!” เสียงพวาลั่นครางเรียกเขาอย่างตกใจ ดวงหน้าเธอเย็นชืดทันทันที่ “หนู...หนูหมั่นแล้วนะ”

“หึ...ก็แค่หมั่น” เขาว่าพลางแล้วปล่อยมือจากปลายคางเธอ ก้าวลงยืนกับพื้นและกอดอกก้มมองคนตกใจจนหน้าชืดปากคอสีน้ำตาลล่อ “รักไอรันมากสินะ”

เธอกลับส่ายหน้าเบาๆ กับคำถามของเขา ยกมือเรียวยาวที่สั้นเล็กน้อย ขึ้นลูบปาดดวงตาสีสวยไม่ให้ น้ำตาไหลลงมาอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยเสียงพวาลั่นและแหงนมองเขาอย่างอ้อนวนอน

“หนูรักพี่รันแบบพี่ชาย...แต่เราก็ปฏิเสธแต่ดีกับลุงหมอรุ่งไม่ได้” เธอเม้มปากเมื่อเอ่ยจบและหลับตาลงแน่นก่อนจะลืมขึ้นและสบตากับเขา “ถ้า...ถ้าหนูยอมตกลงข้อบังคับของพีอาร์ต...ไป...ไปเป็นผู้หญิงของพี่...พี่จะช่วยหนูจริงๆ ใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มยกยิ้มมุมปาก ดวงตาวาวรีฉายแววพอใจนักหนา เธอถามมาแบบนี้ก็ก้าวเข้ามาในกรงขังของเขาแล้ว รอเพียงปิดประตูเท่านั้นเอง

“แน่นอน...พี่จะบริหารงานให้ เธอก็แค่ทำหน้าที่เป็นผู้หญิงของพี่แค่นั้น”

เจนนิสาได้แต่นั่งคิดถึงสิ่งที่เธอตัดสินใจลงไป มันทำให้เธอคิดดูแคลนตนเองมาเสมอว่าเธอเหมือนนางวันทอง หากแท้จริงเธอมีวัชรินทร์เป็นผู้ชายคนแรกที่มาขอประสพการณ์ความสัมพันธ์แบบชายหญิงในทางชู้สาวให้ เมื่อครั้งแรกเขาตกใจกับสิ่งที่ได้รับรู้ คงคิดว่าเธอเคยผ่านมือมรุเดชมาแล้ว แต่พอเขาเป็นคนแรกในชีวิตวัยสาวของเธอ เขาก็มอบคำชมเชย และเธอก็ได้รับความทะนุถนอมตลอดเวลาที่หลับนอนด้วยกัน แม้เวลาปกติเขาจะดูและเข้มงวดเสมอ

แต่จริงเธอไม่เคยจูบ ไม่เคยถูกโอบกอด และไม่เคยร่วมรักกับ





ชายได้ไม่ว่าในรูปแบบผู้ชาย แม้จะตกปากรับคำยอมหมั้นหมายกับ มรุเดช บุตรชายคนโตของมอรุ่งสวัสดิ์ก็กับน้ำมัทนาพรไปก็ตาม เพราะเธอกับพี่หมอรักกันแบบพี่น้องเท่านั้น

ช่วงเวลาที่ถูกหมั้นนั้นให้เป็นที่คู่กับมรุเดช เธอกับเขาปรึกษาหารือกันเสมอ เขาไม่มีคนรัก เพราะรำเรียนแพทย์ตามความชื่นชอบ และมีบิดาเป็นต้นแบบจนเคร่งเครียดและไม่มีเวลาว่างมากพอจะไปมองหาผู้หญิงมาคบหาเป็นเรื่องราว เขาเพียงเที่ยวสนุกบ้างเท่านั้น ความรักเอ็นดูต่อกันตั้งแต่เยาว์วัยทำให้เขายินดีจะดูแลเธอ เพราะเธอเองก็ไร้คนรัก คบหาดูใจ ทุกสิ่งจึงเข้าทางบิดาของเธอ และบิดาของเขาก็ไม่ได้เห็นผิดแผกไปนัก โดยไม่มีใครล่วงรู้ความลับในใจเธอว่าเธอรักพี่ชายที่แสนดีคนนั้นแค่ไหน แต่เขาก็กลับเปลี่ยนแปลงไปมากมายเพียงนี้



ดวงตายาววิญญูเหี้ยมทอดมองร่างบางที่นั่งเหม่อมองทะเลอยู่พักใหญ่ สายลมที่พัดโชยตลอดเวลาทำให้ภาพของหญิงสาวน้อมมองขึ้น ยามเส้นผมยาวสีอ่อนสยายปลิวเล่นลมคลอเคล้าใบหน้าอ่อนหวานของเธอ หากดวงตาสีสวยกลับหมองหม่นกว่าวัยเยาว์มากจนเขาไม่อาจเข้าใจดีหน่อยตรงเธอยอมรับให้พลอยดาราดูแลในฐานะบอดี้การ์ดและพี่เลี้ยง และยังเข้ากับเจ้าเดวิดได้ดียิ่งกว่าเขาที่เป็นเจ้านายไปช่วยเหลือนั้นมาจากฟาร์มที่กำลังจะปิดตัวลง

หมาพันธุ์ใหญ่ที่มาจากแดนไกลดูรักใคร่เธอมากกว่าเขาตั้งแต่วันแรกที่เขานำพาเธอมาสู่คฤหาสน์ฉายฉาน ทางฟูเป็นพวงกระดิกไม่หยุดพอกๆ กับการเดินวนไปเวียนมาไม่ห่างกายของคนตัวเล็กที่ได้แต่ยืนเกาะเขาเพราะกลัวหมาตัวโตหน้าตาเจ้าเล่ห์จะทำร้าย แต่เวลาผ่านไปเธอกลับกลายเป็นเจ้านายใหญ่ของมันแทนที่เขา และโอ้มันจนแทบจะเสียหมา

ชายหนุ่มคิดเรื่องราวของเธอก็ได้แต่ส่ายหน้ายิ้มกับตนเอง





หันหลังกลับไปปิดคอมพิวเตอร์และจัดเอกสารให้เรียบร้อยก่อนออกจาก
ห้องทำงานเพื่อเดินไปหาคนใจลอยไปตามสายลมทะเลที่นั่น

“โหม่ออะไรอยู่”

“อู๋!”

เสียงหัวเราะของวัชรินทร์ดังขึ้นด้านหลังจนร่างบางสะดุ้งตกใจ
ก่อนจะลุกขึ้นยืนหันไปมองคนตัวสูงใหญ่ จนเธอต้องแหงนหน้าขึ้นหา
เมื่อเขาก้าวเข้ามาใกล้มากขึ้น พร้อมมือใหญ่ที่เอื้อมมาจับบอยผมยาวที่
สยายตามแรงลมพัดหู่ให้

“อยากเล่นน้ำรี”

“ไม่ค่ะ แดดยังแรงอยู่”

เขารับคำในลำคอ เอื้อมแขนออกโอบไหล่บางให้หันไปมองทะเล
ด้วยกันเงิบๆ ยืนอยู่เคียงกันหลายนาทีได้ต้นไม้ใหญ่ที่แผ่ร่มเงาให้
เดวิลนอนหมอบส่ายหางไปมาเล็กน้อย ก่อนมันจะเหลือบตามองเขาแล้ว
ทำท่าทางเบื้อหน้ายโส จนเขาได้แต่ส่ายหน้าและหัวเราะในลำคอด้วย
ความหมั่นไส้

“งั้นเดี๋ยวพี่พาไปดูห้องครัวเครื่องหวานที่โรงแรม...เห็นส่งรายงาน
มาว่ามีสูตรไอติมรสใหม่”

คนตัวเล็กที่ยืนฟังพยักหน้ารับหึ๊งๆ ทันควัน พร้อมแหงนหน้า
ขึ้นส่งยิ้มร้ายให้เขาอย่างชอบใจ เดินอยู่ในอ้อมแขนกำยำเงิบๆ โดย
ระหว่างทางเขาหันไปพยักหน้ากับบอดีการ์ดให้นำเดวิลไปเล่นตามเวลา
ของมัน ก่อนหันมาพูดกับคนตัวเล็กบางที่โอบเอาไว้อย่างหวงแหน
“คราวหลังอย่าได้อีก พี่ต้องการให้เดวิลมีวินัย รู้จักการถูกทำโทษถ้าทำ
ไม่ดี”

“ค่ะ” เธอรับเสียงอ่อยอ่อนระหว่างเดินอยู่ในอ้อมแขนใหญ่ที่
โอบประคองไม่ห่าง เพื่อขึ้นบ้านไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวออกข้างนอก





ด้วยกัน

วัชรินทร์ไม่เคยปิดบังสถานะของตนเองกับเงินนี้สาจากสายตาใคร
เพียงพนักงานในปกครองทุกคนรู้ดีว่าไม่ควรพูดถึงเรื่องเจ้านาย ยิ่งความ
เห็นใจโหดของเขาเป็นที่เล่าลือมาเสมอตั้งแต่เขายังเรียนที่ต่างประเทศ
เรื่องราวของเขากับเธอก็ยังไม่ไปถึงหูใครที่กรุงเทพฯ และคนนอกโรงแรม
แม้เขาจะพาเธอไปยังโรงแรมสาขาแรกของตระกูลเสมอ ซึ่งสมัยก่อน
บิดาของเขาจะไปๆ มาๆ เพื่อดูแลบริหารงาน ไม่เคยอยู่ค้างถาวรแบบเขา
และเป็นเขาเองที่ขอลกลับมาบริหารที่นี่เต็มตัว เพื่อที่จะได้มีเวลาช่วย
บริหารงาน และสอนการบริหารหรือการเจรจาธุรกิจให้เธออย่างสงบ
อีกทางหนึ่งได้ด้วยภายในอคฤหาสน์ผจญภัยที่ปิดร้างผู้อาศัยนานหลาย
สิบปี



รางบอบบางของหญิงสาวลูกครึ่งวัยยี่สิบสี่ปียื่นเกาะตู้กระจก
สำหรับแช่ไอศกรีมหลากรสหลายสีกันอย่างกับเด็กสาวตัวน้อย ดวงตา
สีน้ำตาลอ่อนอมทองผายแวงสดใส เธอตัวเล็กกว่าตู้จึงต้องเขย่งปลายเท้า
ในรองเท้าผ้าใบสีขาว เชื้อกรองเท้าสีชมพูผูกไว้เรียบร้อยรับกับชุดเดรส
ตัวเดิมที่เธอเพิ่งเปลี่ยน หากเขาจัดการให้สวมแจ็กเก็ตยีนส์ทับมาอีกตัว
เพราะเธอชอบบ่นว่าหนาว ด้วยเครื่องปรับอากาศด้านในโรงแรมต้อง
เปิดให้เย็นคำเพราะนักท่องเที่ยวต่างชาติใช้บริการมากกว่าคนไทย
จนคนตัวสูงกว่ามากได้แต่ยืนสายหน้ายิ้มๆ มีไอัญลั่งไว้ไว้ในกระเป่า
กางเกงยีนส์ข้างหนึ่ง อีกข้างก็โอบเอนคอดไว้หลวมๆ

“เอาสีม่วงอ่อนๆ นั้นด้วยได้ไหมคะ” เสียงใสๆ เอยพร้อมจิ้มนิ้ว
ลงบนตู้กระจกด้านบนไปยังไอศกรีมสีสวย

“มะนาวอัญชันนะคะ” พนักงานประจำร้านไอศกรีมและขนมหวาน
ของโรงแรมเอ่ยยิ้มๆ ได้รับการพยักหน้ายิ้มแ้มตอบกลับมาจาก
หญิงสาวที่ทุกคนเข้าใจดีว่าคือว่าที่คุณนายก็ได้แต่ก้มลงไปตักไอศกรีม





ลูกที่สี่ให้เธออย่างนี้ก็เอ็นดู

“สี่ลูกแล้วนะ” เสียงหัวของผู้เป็นใหญ่ของที่นี่ทำให้หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างกายทำปากยู่เล็กน้อยมาหา และพนักงานก็ได้แต่ก้มหน้าลงอย่างล่ำรวม

“อีกลูกได้ไหมคะ” เธอต่อรองเสียงอ่อน หันมายืนกอดท่อนแขน เขาไว้อย่างอดอ้อนตามประสาทต้องการอะไร “เอาสิ่นวลๆ อีกลูกนะคะ พี่อาร์ต”

เขามองตามนิ้วชี้เรียวลูกที่สี่ไปยังไอศกรีมสีนวลก่อนที่ตามมามองชื่อเมนู เห็นว่าคือรัมเรซิ่นอัลมอนด์ก็พยักหน้ารับให้พนักงานตักได้ จนคนตัวเล็กยิ้มร่ามาหาพาลงกอดแขนแล้วญาติีระหุ่ยไปมากับต้นแขน เขาสามสี่ครั้ง และเขาก็ขยับกายเอื้อมแขนโอบเอวคอดให้หันเดินไปนั่งที่โต๊ะริมกระจก โดยให้ภรรยาจัดการเรื่องจ่ายเงินให้เรียบร้อย ไม่ต้องติดค้างไว้ เพราะวันนี้เขามาในฐานะผู้รับบริการ

“ถ้ากินไม่หมดพี่จะเอาให้เธอ” เขาคาดโทษ เพราะรู้ว่าคนตัวเล็กรับประทานไอศกรีมไม่หมดแน่นอน ระหว่างนั่งบนเก้าอี้ตัวข้างกัน พร้อมพาดท่อนแขนกำยาที่พื้นขอบแขนเซ็ดไปบนพนักพิงหลังของเก้าอี้ที่เธอนั่ง จนเธอหันมาทำหน้าที่เหยเกให้และกะพริบตาปริบๆ

“พี่อาร์ตไม่ช่วยหนูกินหรือคะ” ถามเสียงอ่อยแล้วก็ขยับตัวมากอดเอวสอบและชนหน้ากับบ่าเขาจนได้ยินเสียงเขาหัวเราะในลำคองหนึ่งนึ่งๆ ให้เธอออเซาะ

วชิรินทร์ไม่พูดอะไร เพราะบริการของร้านนำถ้วยไอศกรีมมาเสิร์ฟพร้อมกาแพด้าที่ควั่นลอยส่งกลิ่นหอมให้เขาอีกถ้วย ระหว่างเธอนั่งน้ำเปล่าอุ่นๆ ที่เขาให้จัดมาเสิร์ฟตาม มือใหญ่เอื้อมโอบไหล่บางและลูบกระหม่อมคนตัวเล็กก่อนจะขยับกายให้เธอได้หันไปรับประทานไอศกรีม

“กินซะ...” เขาบอกเสียงเรียบ ยกถ้วยกาแพขึ้นจิบแล้วได้แต่





ส่ายหน้าที่เธอทำปากยื่นเล็กน้อย “กิน...ถ้าไม่กินจะหมดไหมล่ะ”

“ไม่ยี้ห้วนะ”

“อือ” เขารับคำในลำคอ ยกกาแฟจิบไปอีก ระหว่างเธอยิ้มร่า และหันไปหยิบช้อนตักไอศกรีมสีสวยเข้าปากสีหวาน “ถ้าคืนนี้ยอมพี่ทุกอย่างนะ”

คนฟังงับช้อนค้างไปทันที ก่อนจะกะพริบตามองเขาที่นัยยักยิ้มมุมปาก “หรือจะให้ยี้ห้วน?”

หญิงสาวส่ายหน้าแรงจนผมปลิวสยาย ก่อนจะหันไปตั้งหน้าตั้งตาดักไอศกรีมเข้ามาด้วยดวงหน้าแดงก่ำกว่าปกติด้วยความซัดเซิน จนเขาหัวเราะอยู่ข้างๆ พลังกัมลงหอมแก้มเธอพอดีใหญ่อยู่หลายครั้ง ระหว่างที่ช่วยรับประทานไอศกรีมกับเธอไปบ้างเล็กน้อย

เขาถามไถ่ถึงความรู้สึกคนชอบไอศกรีมว่าเธอถูกใจรสใด เพราะอะไรบ้าง ทำให้เธอได้รับรู้ด้วยตนเองว่าควรใส่ใจรายละเอียดต่างๆ ภายในโรงแรมที่บริหารงานด้วย ซึ่งเธอก็ฉลาดพอจะเข้าใจเจตนาของเขามาเสมอ แม้เธอจะไม่ถนัดการบริหารงานและบริหารคนนัก หากก็เฉลียวพอจะมองการสอนเขาออก เพราะยามเอกสารทางธุรกิจของเขามีปัญหาสักจุด เขามักเรียกให้เธอร่วมเสาะสาธด้วยกัน และเธอก็ช่วยได้ดี



กริตกับพลอยดารา ยืนนิ่งอยู่ใกล้ๆ โต๊ะของเจ้านายทั้งสอง กว่าบอดีการ์ดคนอื่น ทั้งสองได้แต่ส่ายหน้าเล็กน้อยและยิ้มในหน้ากับความสุขที่บอวอลอยู่รอบตัวเจ้านาย แม้มันจะเป็นความสัมพันธ์ที่ดูไร้อนาคตและย้อนแย้งกับความจริงมากนัก หากทั้งสองก็มองออกว่าผู้เป็นเจ้านายนั้นรักใคร่กันในสถานะหนุ่มสาวก่อนจะมีการตั้งข้อบังคับฝืนใจต่อกันด้วยซ้ำ แต่ฐานะทางสังคมทำให้ทุกอย่างไม่เป็นไปตามทางที่ควรเป็น และทำให้วัชรินทร์เป็นคนเลือดเย็นกว่าควรยิ่งขึ้นไปอีก



วีชรินทร์ยืนสูบบุหรี่อยู่บริเวณสวนหย่อมของระเบียบห้องทำงาน บนชั้นลอยของสำนักงานบริหารโรงแรม ซึ่งพนักงานคนอื่นและฝ่ายอื่นไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นมา ยามเขายืนใช้นิ้วคีบบุหรี่สูบควันพิษเข้าปอด สะโพกสอก็พึงกับขอบกั้นระเบียบกระจกใสที่มองลงไปพบทิศทัศน์ด้านล่าง ระหว่างเขาทอดสายตามองหญิงสาวที่นั่งเล่นอะไรกับไอแพด ในมือบนโซฟาตัวยาวด้วยสีหน้ายุ่ง จนเขาได้แต่ยิ้มชั้นในหน้ากับท่าทางที่ราวกับเธอเป็นเด็กสาวไร้เดียงสาไม่เคยเปลี่ยน

“ทำอะไรอยู่” เสียงหัวดังขึ้นภายในห้องทำงานของตนเมื่อสูบบุหรี่หมดมวน และเดินเข้ามาซ้ำๆ

คนถูกถามอยู่ปากไปหาเขานิด ก่อนจะหันจ้อไอแพดไปให้เขามอง ซึ่งเป็นเกมที่เธอเล่นไม่ผ่านด้านมาหลายวัน จนเห็นเขาทำหน้าเบ้มาให้ และหันเดินไปนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ทั้งให้เธอทำหน้าที่ดูอยู่ที่เดิม ดวงตาสีสวยมองร่างสูงใหญ่กำยำที่ทรุดนั่งลงก้มหน้าก้มตาทำงานบนโต๊ะต่อ ตัดสินใจลุกถือไอแพดเดินไปหาเขาเงียบๆ

“พีอาร์ต...” เสียงใสเรียกเขาอ่อนอ่อย มองเขานิ่งๆ จนเขาข้อนตามามองแล้วเลิกคิ้วขึ้นเงิบๆ “เล่นให้หนูหน่อยสิ พีอาร์ตเล่นเกมเก่ง”

คนฟังคำขอร้องจากคนตัวเล็กหลุดเสียงหัวเราะที่ออกมาทันที พลางขยับกายนั่งเอนหลังพึงพนักเก้าอี้ วางปากกาตำเงินลงบนแฟ้มเอกสาร แล้วไถเก้าอี้ห่างจากโต๊ะ ตบมือใหญ่ที่ต้นขาเป็นสัญญาณให้คนตัวเล็กมานั่งบนตัก ซึ่งเธอก็เ้ม้มปากทำแก้มป้องและเดินกระดุกกระดิกเข้ามานั่งซ้อนบนตักอย่างว่าง่าย

“ถ้าพี่เล่นผ่านด่านนี้ได้ จะได้อะไรตอบแทน” พอถามออกไป





คนบนตึกก็ได้แต่ส่ายหน้าไปมาและก้มหน้าลงจนดวงแทบชิดอก เขาจึงเอื้อมมือที่ไม่ได้โอบกระชับเอาบางกันตักขึ้นไปเซยคางเธอขึ้นมา “ว่าไงเด็กดี”

“ก็...กินไอติมไม่หมด พี่อาร์ตก็จะให้หนูห้ามขี้ใจอยู่แล้ว เล่นเกมให้หนูผ่านด่านนี้ด้วยสิคะ” ต่อรองเสียงอ่อย กะพริบตาปริบๆ อย่างอ้อนวนอน ขยับกายอิงร่างหนาและซบศีรษะลงกับปากกว้างจนได้ยินเขาหัวเราะเบาๆ

“เดี๋ยวนี้รู้จักต่อรอง?”

“ก็...มีครูสอนมาดี” ตอบแล้วก็ซ้อนตามองเขาพร้อมรอยยิ้ม ทำให้เขาส่ายหน้าไปมาก่อนก้มลงหอมแก้มเธอพอดีใหญ่ จนเธอได้แต่แก้มเพื่อร้อนด้วยความขัดเขิน

ชายหนุ่มเอื้อมมือออกไปหยิบไอแพดในมือเรียวมาปลดล็อกหน้าจอและค่อยๆ ใช้นิ้วแตะหน้าจอให้เธอนั่งซ้อนบนตักดีๆ เพื่อไม่ให้ตกลงไปกับพื้น ซึ่งเธอเองก็เข้าใจ จึงขยับกายเสนบอบบางนั่งเอนหลังไปกับแผงอกกว้างและซบศีรษะบริเวณไหล่บ่าของเขา จนเขาเกยคางไว้บนกระหม่อมเธอ ระหว่างมือใหญ่ก็จัดการด้านที่เธอไม่ผ่านมาหลายวันให้

ดวงตาสีสวยใสแจ้วมองนิ้วมือของคนตัวโตที่เฝ้าหน้าจอเล่นเกมให้เธอไปเรื่อยๆ ด้วยความสนใจ เขาเก่งทุกอย่าง หรืออาจจะเป็นไปได้ว่าเขาเก่งในเรื่องที่เธอขอร้องเสมอ เธอชอบอะไรคล้ายกับเขา แต่ก็ไม่ใช่ทุกสิ่ง มันเป็นเรื่องที่ดีในระดับหนึ่งที่มีการปรับตัวเข้าหากันง่ายขึ้นยามต้องมาอยู่ซิดีใกล้เขาแบบนี้

วัชรินทร์เป็นชายหนุ่มที่ไม่ได้หล่อเหลามากมายนัก หากก็มีใบหน้าที่น่ามอง และมีความโดดเด่นจนทำให้เขามีแรงดึงดูดน่าค้นหา เธอชอบแอบมองเขายามหลับไหล เพราะช่วงเวลาที่เขาหลับสนิทช่างน่ารักไว้พิษภัย ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่ดูตันเสมอจะถูกปิดไว้ ทำให้เธอไม่ต้อง





หวั่นใจหรือเกรงกลัวความกดดันที่เขามอบให้ผ่านดวงตาพญาเหยี่ยวตามฉายาที่เขาได้รับ

“อู๊ย!” อุทานแล้วก็ยกมือขึ้นปิดปาก เมื่อหน้าจอบจุดพลุยินดีที่ผู้เล่นเกมผ่านด่านได้ ชื่อที่ลือกือกันเป็นชื่อเธอขึ้นมาและขยับอันดับขึ้นไปถึงสามอันดับ

คนจัดการเล่นเกมผ่านด่านให้หญิงสาวยกไหล่และเอื้อมมือไปวางไ้แปดบนโต๊ะทำงาน หันมองคนที่นั่งตาปริบๆ บนตักและหันมองเขาตอบหลังตกใจอยู่ครู่ ก่อนจะทำท่าปรบมือพร้อมยิ้มมาให้เขา จนเขาก้มลงกตปลายจุมูกโด่งกับแก้มนวลและพัดไปมาจนเธอหัวเราะจ๊กจ๊ก

“ขึ้นไปนอนเล่นที่ห้องไป... พี่จะเคลียร์งานให้เสร็จๆ” เขาบอกพลางยกมือปิดบอดยผมให้เธอไปด้านหลัง เอ่ยถึงห้องนอนประจำของตนเองซึ่งจะใช้ยามทำงานดึกๆ และเหนื่อยล้าจนไม่อยากกลับไปที่คฤหาสน์ฉายฉาน หรือไม่กี่วันออกกลางวันบ้างยามอ่อนเพลีย

“เดี๋ยวหนูแผลอหลับ” เธอบอกเสียงอ่อยระหว่างก้มหน้าเล่นเกมด่านต่อไปบนตักเขา

“หลับก็หลับ เพราะคืนนี้เธออาจไม่ได้นอนนะ” เขาบอกแล้วหัวเราะในลำคอปิดท้าย จนเห็นเธอหยุดกึก ร่างแข็งทื่อ และค่อยๆ เหลียวหน้ามองเขาค้อนๆ

“พี่อาร์ตทำไมต้องหีนตลอดเลยคะ”

เขาหัวเราะขันเบาๆ และยกไหล่ให้ ไม่ตอบสิ่งใดกับคำถามนั้นได้แต่หันหน้าไปหอมแก้มเธออีกฟอดใหญ่ และใช้มือทั้งสองยกเอวบางออกจากตักให้ไปยืนบนพื้น ซึ่งเธอก็ยอมเดินห่างไปนิดให้เขาขยับเก้าอี้กลับเข้าโต๊ะทำงาน

“จะขึ้นไปที่ห้องใหม่ หรือจะนั่งเ็นนี้” เขาถามและเอื้อมมือไปเปิดกระเป๋เงินที่นำมาวางไว้บนโต๊ะทำงาน เพื่อจะหยิบคีย์การ์ดห้องพักส่วนตัวให้เธอ





“ขึ้นไปห้องก็ได้ค่ะ ไม่กวนพีอาร์ตก็ได้” เธอทำเสียงอ่อยและเอื้อมมือไปหยิบคีย์การ์ดมาถือไว้ ก่อนจะหันหลังเดินไปยังประตูห้องทำงานเขาเงิบๆ

“ให้พี่พลอยขึ้นไปอยู่กับเราด้วยละ” เขาเอ่ยเตือนและก้มลงทำงานต่อ

“ค่า...” หญิงสาวรับคำและเดินทำปากยื่นออกจากห้องไปเงิบๆ เธอรู้สึกตัวเองเหมือนเด็กน้อยเกินไปยามอยู่กับเขา หากก็โทษเขาไม่ได้ เพราะเธออยู่กับคุณยายและพี่เลี้ยงมากกว่าบิดามารดาที่ทำงานหนัก เธอจึงถูกพุ่มพักมาอย่างกับเจ้าหญิง หากคุณยายก็ไม่กล้าขัดใจบิดาเธอนัก ด้วยอย่างไรท่านก็เป็นบิดาและคอยดูแลทุกคนในครอบครัวให้อยู่สุขสะดวกสบาย



อาคารขนาดสิบเก้าชั้นด้านหลังที่มองเห็นวิวทัศน์ไม่ได้สวยงามเท่าอาคารส่วนโรงแรม เป็นตัวอาคารที่สร้างเป็นห้องพักของพนักงานทุกระดับ จัดไว้เป็นสวัสดิการให้แก่พนักงานโรงแรมทุกตำแหน่งอย่างดี ซึ่งพนักงานที่ไม่ใช่คนพื้นที่หรือไม่มีที่พักใกล้เคียงจะได้ห้องตามระดับกันไป และถ้าเป็นห้องของระดับผู้จัดการหรือกลุ่มด้านบริหารก็ต้องมีคีย์การ์ดสำหรับเปิดใช้ลิฟต์ขึ้นด้านบนกว่าชั้นของพนักงานปกติอีกด้วย

เจนนิสาเดินออกจากลิฟต์มาสู่ชั้นบนสุดของอาคารที่พักช้าๆ โดยมีพลอยดาราเดินตามเบื้องหลังห่างเพียงก้าวเดียว ร่างเล็กบอบบางของคนเป็นนายเดินเงิบๆ จนใส่คีย์การ์ดและกดรหัสเข้าสู่ด้านในห้องพักวิโอพีสุดทางเดิน เธอจึงหันไปมองหญิงสาวที่อาวโสกว่า

“พี่พลอยเมื่อไหร่คะ”

คนฟังคำถามเอียงศีรษะเล็กน้อยสงสัยในคำถามของอีกคน

“เมื่อไหร่คะ”

“เมื่อไหร่ที่ต้องมาคอยตามดูหนู”





“ไม่เบื่อหรอกค่ะ” หญิงสาวอาวโโสกว่าได้แต่ยิ้มในหน้าและตอบออกไป “คุณหนูน่ารัก ไม่วิน ไม่ไววาย ใครจะเบื่อล่ะคะ”

คนเป็นคุณหนูก็ยังยิ้มชอบใจที่ถูกชม ก่อนจะเดินเข้าสู่ด้านในห้องนอน เอื้อมมือถอดสายสะพายของกระเป๋าออกจากไหล่ไปวางบนโต๊ะข้างหัวเตียง และนั่งลงที่ขอบเตียงหลังใหญ่ ที่นอนนุ่มยุบลงตามน้ำหนักตัวเธอเล็กน้อย ระหว่างที่ปล่อยให้ดาราดินมานั่งบนโซฟาตัวยาวมุมห้องนอนที่ห่างออกไปมากพอสมควรเรื่อยๆ

“หนู...เบื่อจังค่ะ” อยู่ๆ คนที่นั่งบนเตียงก็เอ่ยเสียงอ่อย เงยหน้ายิ้มบางเบาให้อีกคนที่นั่งเหม่อปามองมาหา “หนูเหมือนคนไร้ค่ามากเลยนะค่ะ”

“คุณหนูเป็นคนเก่งค่ะ...มีพรสวรรค์ และมีงานที่รักทำ บางคนเขาต้องไปทำงานในออฟฟิศเป็นเวลา สายก็โดนตัดเงิน โดนดุตำ แต่คุณหนูทำงานที่ไหนก็ได้ล่ะคะ งานจบตามแผนก็ได้เงินมากอีกด้วยนะ” คนแก่กว่าเดินมานั่งชันเข่าและกุมมือเรียวนุ่มนิ่มไว้ระหว่างปლობโยน “เรื่องบริหารงานอย่าคิดอะไรเลยล่ะ เสียใหญ่แกถนัดอยู่แล้ว แกอาจจะเหนื่อยขึ้นหน่อย แต่ก็ไม่ได้หนักจนทำไม่ไหว ถ้าเสียใหญ่ทำไม่ไหวคงไม่ช่วยนะค่ะ ถึงจะมีข้อบังคับให้คุณหนูต้องมาอยู่แบบนี้...”

“หนูเหมือนนางวันทอง”

“ไม่เอาค่ะ...” พอคนตัวเล็กกว่าเธอเอ่ยออกมาก็เอ็ดไปอีกนิด “อย่าคิดแบบนั้น คุณหนูมีเสียใหญ่เป็นผู้ช่วยคนแรกนี่คะ จะเป็นนางวันทองยังไงกัน... คุณหนูก็เพียงหมยมันไว้ อนาคตอาจจะไม่ได้ลงเอยกันนะค่ะ คุณหมอรันก็ได้เร่งรัดจะแต่งงานเร็วๆ นี้เสียหน่อยค่ะ คุณหนูอาจจะได้แต่งงานกับเสียใหญ่ตามที่ควรจะเป็นก็ได้ล่ะคะ... ตอนนี้ทำให้จิตใจเศร้าซึมแล้วจะมีความสุขได้อย่างไรคะ ถึงตอนนี้มันจะไม่สุขนัก แต่พี่ก็ไม่อยากให้คุณหนูคิดแบบนั้น เสียใหญ่แก็แคร์ความรู้สึกคุณหนูมากๆ นะค่ะ ถึงจะดุและเจ้าระเบียบไปหน่อย”





หญิงสาวที่หนึ่งก้มหน้าเกี่ยวมือกับผู้เป็นคนดูแลได้แต่พยักหน้ารับเงิบๆ น้ำตาเอ่อคลอเบา หากก็พยายามไม่ให้ไหลออกมา แคร่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขารักเธอเสียหน่อย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาดูแลและเอาใจใส่เธออย่างดีเสมอตั้งแต่ก้าวเข้ามาเป็นผู้หญิงของเขา

“หนูอ่อนแอเกินไป...โตขนาดนี้จนจบปริญญาโทแล้วก็ยังไม่รู้อะไรอีกเยอะแยะ แล้วก็ไม่ค่อยทันคนด้วย แล้วใครๆ ก็คอยโอ้หนู ห่วงหนู พี่อาร์ตดูๆ เข้มงวดก็ชอบโอ้หนู ไม่ให้ทำอะไรเลย หนูไม่น่าเป็นลูกสาวเด็ดดีกับแม่ที่ทำงานเก่งเลยด้วยซ้ำ...” คนที่ถูกประคบประหงมมาเป็นไขในหินระบายออกมาด้วยน้ำเสียงแหบพร่า จนคนฟังส่ายหน้าและขยับไปโอบกอดเธอไว้

“ไม่เอาค่ะ ไม่พูดแบบนี้ค่ะ” พลอยดาราได้แต่ปลอบประโลม “นอนดีกว่าเนอะ กว่าจะเสียใหญ่จะเคลียร์เอกสารหมดคงเย็นเลย นี่เพิ่งป่วยสามเอง”

คนถูกชวนให้นอนพยักหน้ารับ ก้มลงถอดรองเท้าและค่อยๆ ถอดแจ็กเก็ตยีนส์ออกไปวางบนโต๊ะข้างหัวเตียงใกล้ๆ กระจเป่าของตน ขยับสะโพกขึ้นเตียงไปเอนหลังนอนหนุนหมอนบนเตียง ระหว่างที่พลอยดาราหันไปจัดแจงดึงผ้าห่มออกและคลุมร่างบอบบางให้เรียบร้อย กำลังจะเดินกลับไปนั่งที่โซฟาก็มีมือเรียวนุ่มนวลมาจับมือไว้

“นอนกับหนูดีกว่า โซฟาไม่นุ่มหรอก” บอกเสียงอ้อๆ จนอีกฝ่ายพยักหน้ายิ้มขึ้น

“ไม่ต้องอ้อนพี่หรอกค่ะ อ้อนเสียใหญ่คนเดียวก็พอ แกจะได้อะไรไม่ดูคุณหนูบ่อยๆ” แย่เหย่จนคนตัวเล็กทำหน้าอง้ง้ำและเดินไปมาใต้ผ้าห่มจนเธอหัวเราะขึ้น “อ้อๆ ไม่เชื่อแล้ว นอนกลางวันกันดีกว่า วันนี้อาบน้ำเดวิลก็เหนียวมากละ”

“เดี๋ยวหนูวาดรูปให้พี่พลอยนะ เอารูปคู่พี่กรรม์ใหม่ค่ะ”

พลอยดารายิ้มขึ้นในหน้าที่คนนอนตะแคงตาแป๋วไม่มีแวงวง





ลักนิต หากก็ยอมนอนลงเพื่อจะให้เธอนอนตาม “ก็ได้ค่ะ พี่กรุณา
อยากได้ภาพวาดไปแขวนที่บ้านเหมือนกัน”

“ดีจัง หนูชอบบ้านพักพี่พลอยกับพี่กรุณา น่ารักดี”

“คุณหนูก็ช่วยจัดตั้งหลายมุม” เจ้าของบ้านยิ้มตอบ “นอนถอะค่ะ
ตัวอุ่นๆ นะ เมื่อเข้าโดนแดดแล้วมากินไอติมตั้งเยอะอีก”

เจนนีสายอ้อมขยับกายนอนให้สบายและหลับตาลง เธอก็อ่อนเพลีย
พอสมควร หากก็เห็นสมควรจะนอนหลับกลางวันตามคำบอกของ
วัชรินทร์และพี่เลี้ยงคนสวย เพราะเธอก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าค่าคืน
ที่จะถึงนี้เขาจะเอาแต่ใจกับเธอมากเพียงใด เพราะทุกค่าคืนที่เขามี
ความต้องการเธอแทบสลบก่อนเขาจะหยุดขับเคลื่อนกายแกร่งเสมอ



วัชรินทร์นั่งเซ็นเอกสารจากฝ่ายต่างๆ รวมถึงตรวจสอบรายงาน
มากมายจนเรียบริ้อยดีก็เกือบทำโง่เงา ระหว่างกำลังจัดเก็บอุปกรณ์
บนโต๊ะทำงานให้เข้าที่เข้าทางเสียงเคาะประตูและขออนุญาตก็ดังขึ้น
จนเขาส่งเสียงบอกให้เข้ามาประตูจึงเปิดออก

“เสียใหญ่จะกลับบ้านเลยหรือกินข้าวที่นี่ก่อนครับ” กรุณาเข้ามา
เอ่ยถาม

“กลับบ้านเลย ให้ป้าใจทำยาหยอหยางรมไว้ด้วย” บอกออกไป
โดยไม่ได้มองคนสนิทที่ยืนสำรวจอยู่ใกล้โต๊ะทำงาน

ร่างสูงกำยำลุกขึ้นจากเก้าอี้ก็บิดกายไปมาให้คล้ายความปวดเมื่อย
ลักพักจึงเอื้อมมือหยิบกระเป๋าสตางค์ใส่ไว้ที่กระเป๋าด้านหลังของกางเกง
ยีนส์ ไม่ลืมโทรศัพท์มือถือและโยนถุงผ้าใส่ขนมของหญิงสาวไปให้กรุณา
ที่รับไว้ได้ ก่อนเดินออกจากห้องทำงานเพื่อไปรับเจนนีกลับบ้าน

พลอยดาราที่นั่งอ่านนิยายผ่านจอโทรศัพท์มือถือส่วนตัวขยับกาย
ให้เรียบริ้อยเมื่อได้ยินเสียงตะเคียบการ์ดและกดรหัสหน้าห้อง หญิงสาว
เก็บเครื่องมือสื่อสารในกระเป๋ากางเกงให้เรียบริ้อยก่อนหันไปมอง





ร่างบางที่นอนหลับสนิทมาหลายชั่วโมงบนเตียงด้วยรอยยิ้มเอ็นดู จนชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของเดินเข้ามา

“หลับนานหรือยัง”

“ก็ตั้งแต่ขึ้นมานะคะ”

ฟังคำตอบแล้วเขาก็ส่ายหน้ายิ้มๆ เดินไปนั่งที่ข้างเตียงนอน เอื้อมมือไปยกร่างบอบบางไ้รักแร้หมายจะอุ้มเธอโดยไม่ต้องปลุก หากก็ต้องหันไปมองดูบอดี้การ์ดสาวที่มาทำหน้าที่พี่เลี้ยงเธอ

“คุณหนูตัวอ่อนๆ ค่ะเสียใหญ่”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วมุ่น หันมองคนบอกกล่าว “คนปกติก็ต้องตัวอ่อนๆ ลี ตัวเย็นก็ศพแล้วนะพลอย!”

สองหนุ่มสาวที่ฟังคำเจ้านายได้แต่กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะตั้งสติ แล้วลอกดวงตาไปมา ระหว่างที่วัชรินทร์หันกลับไปจัดแจงโอบอุ้มหญิงสาวร่างเล็กแสนซี้เข้าไปในอ้อมแขนอย่างทะนุถนอม และใช้มือใหญ่ข้างว่างจับดวงหน้าเนียนนวลวัดอุณหภูมิแผ่วเบา

“ไม่มีไข้หรอก เจนิสตัวอ่อนแบบนี้แหละ” เขาบอกให้หญิงสาวอีกคนสบายใจ

ชายหนุ่มค่อยๆ กระทบอ้อมแขนที่ซ้อนใต้สะโพกกลมกลิ้งให้ถนัด จับกระหม่อมทุยสวยของเธอให้เอนซบแก้มกับบ่ากว้างของเขาไว้ ใช้อีกแขนโอบประคองแผ่นหลังบางด้วยท่าทางที่เขาชอบอุ้มเธอเหมือนเด็กตัวน้อย ด้วยความสูงของเธอไม่ถึงร้อยหกสิบเซนติเมตรด้วยซ้ำ ร่างก็บางจนจะปลิวลม หากก็อวบอ้อมยามเขาลูบไล้อย่างประหลาด พออุ้มเธอไว้คนซี้เขาก็ส่งเสียงในลำคอขยับคล้ายหาทิศทางที่สบาย ก่อนจะทำปากแจ๊บบๆ และหลับใหลต่อไป จนเขาได้แต่ยิ้มขึ้นในหน้า และเดินออกจากห้องพักไปเงียบๆ

ผู้เป็นคนดูแลคุณหนูก้าวไปหยิบกระเป่าและแจ็กเก็ตของหญิงสาวมาถือไว้ได้อย่างเรียบร้อย ก่อนเดินตามร่างสูงใหญ่กำยำของ





ผู้เป็นเจ้านายที่โอบอุ้มหญิงสาวลูกครึ่งแสนสวยน่ารักไว้ด้วยความห่วงแทนไป รู้สึกอบอุ่นใจประหลาดยามเห็นนมออ่อนโยนและคอยดูแลเจนนีสาจากชายหนุ่ม ไม่ต่างจากกรณีที่ได้แต่เดินตามด้วยรอยยิ้มมุมปากที่มองออกว่าเขาก็ชอบใจเช่นกัน



6เสียงคลื่นที่สาตซัดไม่หยุดแว่วขึ้นมายังห้องนอนบนคฤหาสน์หลังใหญ่แม้จะปิดหน้าต่างเปิดเครื่องปรับอากาศก็ตาม แสงสลัวจากไฟสนามหลายต้นมอบความสว่างรำไรให้คนภายในห้องนอนได้มองเห็นรอบด้านอย่างสบายตา เพราะปรับให้เข้าที่เข้าทางยามค่ำคืน

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มมองดูดวงหน้าเนียนนวลที่ซบสีโลหิตบิดเบี้ยวและส่ายไปมาบนหมอนจนเส้นผมนุ่มสลวยยุ่ง ระหว่างที่เขากำลังซบเคลื่อนไหวนำพาตนเองสู่ภายในกายสาวแสนอบอุ่นซ้าๆ ความกระชับโอบรัดของเธอทำให้เขาคางกระหึ่มออกมาไม่ต่างจากที่เขครวญครางเสียงอ่อนไม่ขาดปาก

เจนนีสายกมือขึ้นจิกหมอนแน่นระบายอารมณ์ที่เขากำลังนำพาความชานหิวมาให้ ความใหญ่โตร้อนผ่าวของเขากำลังทำให้เธอปวดแปลบจนน้ำตาเอ่อคลอ และในที่สุดก็ไหลออกมาทางหางตาเมื่อเขากำลังส่งเสียงกระหึ่มในลำคอก้องกังวาน มือใหญ่หนาบีบเอวบางของเธอไว้เป็นหลัก และเธอก็ได้แต่นอนบิตกายด้วยความแสบชานหิวไหวจากการกระทำแสนเร้าร้อนของคนที่อยู่เหนือร่าง

มือใหญ่ข้างหนึ่งผลจากเอวคอดก็วิ่งไปลูบคลึงทรงงุ่มง่ามแสนน่ารักที่ซุ้ชั้นยอดถันสีอ่อนหวานเชิญชวนให้เขาครอบครอง เมื่อเขาขยับสะโพกสออีกครั้งก็แทบแตกเป็นเสียง ไม่ต่างจากคนตัวเล็กที่นอนบิตกาย จิกมือเดียวกับเตียงนอน แอ่นกายขึ้นครวญครางเสียงลั่นพร่าและส่ายศีรษะบนหมอนไปมาจนเขามองเห็นหยาดน้ำตาที่ไหลจากหางตาคู่สวย





“ยังเจ็บอีกรี... อือ...” เขาครางเสียงพรวดตามไถ่ หากก็ไม่อาจหยุดการขยับเคลื่อนไหวร่างกายลึกลับ

“พี่... พี่อาร์ตตัวใหญ่...” หญิงสาวเอ่ยกระต่อนกระแท่นก่อนจะมึ่มปากและคลายออกเพื่อร้องเสียงหวานระบายอารมณ์รัญจนที่ถูกเขาปลุกปั่นอย่างร้อนแรง

“หี...” เขายิ้มพ้อไปกับคำของเธอและส่งเสียงในลำคออย่างเป็นสุข ชายหนุ่มโหม่กายกำยำลงโอบประคองกอดร่างบางแสนนุ่มนิ่มไว้ ผิวกายแนบสนิทกันแทบกลืนเป็นเนื้อเดียว แรงเสียดสีทำให้ผิวขาวหยาบด้วยโรชนอ่อนของเขาทำให้ผิวขาวราวหิมะของเธอขึ้นรอยแดงไปทั่ว หากไม่อาจหยุดการเคลื่อนไหวจนเธอต้องยกแขนเรียวโอบกอดร่างเขาไว้แน่น พลังขยับกายขึ้นชุกหน้ากับซอกคอเขาส่งเสียงใส่ให้ฟังไม่หยุดซึ่งมันเป็นแรงกระตุ้นให้เขาโหมกำลังเข้าหาจนร่างเธอแทบไม่ติดเตียง

วัชรินทร์ครอบครองเงินนิสามากหลายคราวแล้ว หากทุกครั้งที่เขาเริ่มขยับเคลื่อนกายสู่ภายในกายสาวร่างเล็ก เขาจะพบความอบอุ่น กระชับแน่นไม่เคยเปลี่ยน และเธอจะส่งเสียงอ่อนหวานด้วยความซ่านไหวหรือเจ็บแปลบเสมอ อาการแสนดีขงสาและความน่ารักที่ผสานความนุ่มร้อนไว้ของเธอ ทำให้เขาไม่เคยเบื่อหน่ายที่จะได้กอดและร่วมรักกับเธอเลย ร่างกายหญิงสาวแสนนุ่มนิ่มหอมกรุ่นอย่างประหลาดถึงเธอจะไม่ใช้สาวรูปร่างอวบอ้วนทรงโตน่าตื่นตา หากเธอก็สวยงามไปทุกสัดส่วนจนเขาหลงใหลได้ไม่รู้เบื่อ

“อือ... เต๋กดี” เสียงแหบพรวดครางอย่างเป็นสุข “เงินิส...”

เขาได้รับการโอบกระชับแน่น จนต้องครางชื่อเธอออกมาอย่างสุขใจ ก่อนจะรีบขยับสะโพกกระวีจจนเธอกิริตร้องดั่งลั่น และกระชับอ้อมแขนกอดเขาแน่น เล็บที่ตัดแต่งไว้สวยงามจิกกับไหล่เขาอย่างสุดกำลังหาที่ยึดเหนี่ยว ดวงหน้าเนียนขึ้นหนึ่งแดงกำปิดเขี้ยวด้วยความรัญจนถึงขีดสุด เธอทำให้เขาอดทนอีกไม่ไหว ต้องก้มลงกอดกระชับ





และก้มหน้าลงประกบริมฝีปากสีหวานอย่างรุนแรงไม่ต่างจากการปลดปล่อยความสุขร้อนผ่าวสู่กายเธอจนได้แต่ครางรับในลำคอร่วมกัน

วีชรินทร์เคลื่อนจุมพิตจากเรียวกาที่เธอครางอ่อนและหายใจหอบไปซุกใช้ยังซอกคอระหงประทับตราทั่วจนมาถึงเนินไหล่ และซุกใช้ไม่หยุดบนเนินทรงน่ารัก ก่อนอำปากหยักหน้าครอบครองยอดทรวง สีสดอย่างหิวโหย จนเจ้าของได้แต่ส่งเสียงครวญออกมา มือเรียวกมาลูบไล่เส้นผมดกหนาของเขาไม่หยุดกลางแอ่นกายขึ้นสูงอย่างเชิญชวน ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติที่ถูกสร้างมา ไม่นานเขาก็รับรู้ถึงจุดเชื่อมต่อของกันและกันที่กลับมาตอบรับกันอีกครั้ง แม้เขาไม่ได้ถ่อนกายแกร่งออกมาจากเธอเลย เพียงขยับกายออกห่างเธอก็ยกสะโพกตามมาจนเขาได้แต่ครางรับอย่างชอบใจ

“คนเก่งของพี่...” เสียงหัวกระซิบข้างหูเล็กก่อนจะยื่นข้อคอกไว้ข้างกายบาง เหยียดท่อนขายาวไปกับเตียงนอนคล้ายจะวิตพื้นเสียวอย่างนั้น

เขาก็ได้แต่ยกยิ้มมุมปากเมื่อสบตาสีสวยที่ฉ่ำเยิ้มปริ่มมองขึ้นมา ก่อนจะเริ่มขยับกายด้วยความรุนแรงจนเธอส่งเสียงไม่ได้หยุด เขาร่างใหญ่หนากำยำหนักเมื่อเทียบกับเธอ หากทุกบทเรียนสวาทเขาไม่เคยอ่อนข้อให้ เขาเคร่งเครียดกับงานเพียงใด เธอต้องได้รับบทรักแสนเร้าร้อนดิบเถื่อนตอบแทน

มือเรียวกขึ้นจิกหัวไหล่บึกบึนแน่น ก่อนเลื่อนไปต้นแผงอกกำยำของเขา หวังให้เขาเคลื่อนไหวกายช้าลง แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เขากลับโหมพละกำลังระรัว จนเธอได้แต่นอนรองรับความช่านสียวกับบทสวาทแสนรุนแรงของเขาต่อไปจนกว่าเขาจะพอใจ ส่งเสียงครางไล่ให้เขาได้ยืนอย่างที่เขาเรียกร้องจนแทบล้าคอ ความสุขสมที่ได้รับถึงจะทำให้เธอผ่อนคลายสบายตัวคล้ายล่องลอยบนปุยมะเมฆ หากความซ้าระบมที่เธอจะได้รับเมื่อจบบทเรียนรักก็ทำให้เธอปวดร้าวไปทั่วกายได้ทุกคืนวัน และ





คอยตอกย้ำในใจได้ดีว่า เธอยอมแลกเรือนกายให้เขาเซยชม เพื่อ
ผลประโยชน์ที่เขาจะยื่นมือไปช่วยพญงูรุกรักไว้ให้...

